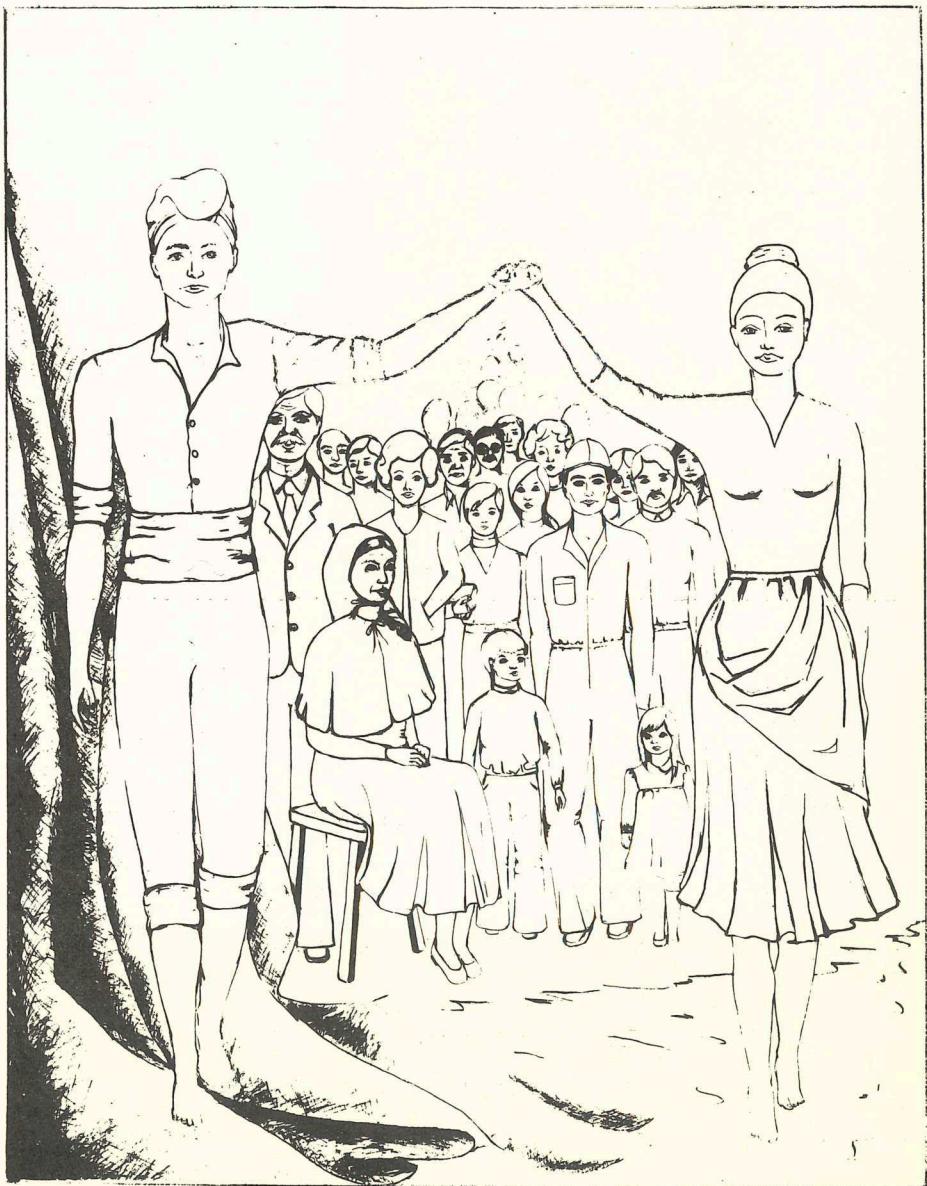

Butlletí del Casal de Salou

2

Esbòs del Mural
que Na PILAR LEAL
pintarà en el
vestíbul del
nostre CASAL

amb vosaltres

Quan, davant de les properes Festes, tot és xarina i alegria, aquest Casal vol manifestar que sent com a pròpia l'angoixa i el dolor de les famílies que en aquestes darreres setmanes han rebut la sotregada de perdre els seus estimats, sigui d'una forma sobtada o dolorosament sospitada.

Volem, doncs, que aquesta plana d'habitual salutació, manifesti la nostra condolència als familiars dels que ja ens han deixat, i tenim la certesa que no solament expremem el sentir d'aquesta Junta Directiva, del CASAL en plé sino de tota la nostra comunitat salouenca.

El dolor uneix els pobles, i el nostre que es va fent POBLE dia a dia, recordarà el seu pas per aquesta vall, i junt amb els familiars i l'inspirat poeta, vol manifestar el dolor y l'esperança de que

Tornarem a trobar el teu somriure
dius que ens deixes, te'n vas lluny d'aquí,
però el record de la vall on vas viure
no l'esborra la pols del camí.

LA JUNTA

BUTLLETI DEL CASAL. N° 2. Desembre 1977.

Consell de Redacció: Joan Farré, Ramon Leal, Joan Giné-Masdeu
Dibuixen: Mateu Planas, Enric Marrasé, Josep Barriach, Joan Alcové,
Bernat Enig
Col·laboren: Wladimir Singla, Jordi Blasi, Martí Madurell, Esteve
Tomás i molts més.

EDITORIAL

CADA AÑO, EL MUNDO ENTERO SE PREPARA PARA CELEBRAR LA FIESTA DE LA NAVIDAD.

CIERTAMENTE, EL SIMBOLISMO RELIGIOSO DE UNA FIESTA VA CEDIENDO POCO A POCO, A LA NECESIDAD DE LOS HOMBRES QUE INTENTAN ENCONTRAR EN ESTA MISMA FECHA, UN PULSO MAS PALPABLE, MAS HUMANO, MAS MATERIAL.

PERO EL HOMBRE, AUN CONSERVANDO AQUELLA IMAGEN, DEBE EN UN ACTO DE EXISTENCIALISMO PURO, AFIRMARSE EN SUS PROPIAS POSIBILIDADES Y, LEVANTANDO LA BANDERA DE LA NAVIDAD, DEBE CULMINAR SU LUCHA CONSTANTE POR LA PAZ DEL MUNDO.

Y ES ASI, Y SOLO ASI, COMO, POR LA VOLUNTAD Y EL EFUERZO DE TODOS LOS HOMBRES, SE PODRA CONSEGUIR LA ARMONIA Y PROYECTAR LA ESPERANZA HACIA UN FUTURO MAS FELIZ Y MAS JUSTO PARA TODOS.

NOSOTROS, DESDE NUESTRA POSICION HUMILDE Y SINCERA, NOS UNIMOS Y NOS AFIRMAMOS EN LA CONFIANZA DE QUE ESTA NAVIDAD-77 SEA LO QUE HEMOS DICHO: UN PASO MAS, DE TODOS, POR LA DEFENSA DEL PAZ Y LA CONVIVENCIA SOCIAL.

LA PLANA D'EN PLANAS

Si el més passat vàrem parlar amb un President, avui ho hem de fer amb un Rei, amb JUANITO L'AMPOLLERO "EL REI DEL CALAMAR".

Podem dir que és:

ALT I BEN PLANTAT

EDAT INDEFINIDA

VEU AGRADABLE

PERFIL BORBONIC... (de rei ?)

El vàrem trobar allí, on li corresponia, al port del club nàutic i sobre la seva nau reial.

Text: Esteve Tomàs
Dibuix: Mateu Planas

MAJESTAT ii, vam dir-li, ENS PERMET UNS MINUTS DEL SEU TEMPS PEL NOSTRE BUTLLETI ?

I TANT QUE SI, XEIC, I TANT QUE SI i, PERO PUJA A LA BARCA QUE ME'N VAIG A CALAR.

Això ens va animar a saltar sobre la seva nau i, mentres anavem cap als seus dominis reials que van des de LA MOLA D'AIRES FINS A LA ROQUETA, vam continuar l'entrevista.

COM VAREU LOGRAR LA CORONA QUE PORTEU ?, li preguntem.

ES UNA LLARGA HISTORIA, PERO LA RESUMIRE EN TRES PARAULES:
"SOC EL MILLOR".

Ai carai i, vaig pensar, aquest rei no té padrina i
ES QUE EN XORRO CADA UN iii
PERO PARA JOAN, QUE T'ESTAS PASSANT.
NO HOME, NO, SI ES LA VERITAT.

ALESHORES VOS DEVEU DE TENIR ALGUN LLOC ESPECIAL, ALGUNA SENYA,
QUELCOM, OI ?

AIXO ES LO QUE VOLDRIEU SABER TOTS, EH? -em contesta mig enfurismat. DONCS NO HO SABREU MAI. ¿COM VOLDRIES QUE S'AGUANTES LA CORONA EN EL MEU CAP, SI TOTS ELS MEUS SUBDITS SABESSIN ELS SECRETS D'ESTATS ?

I en aquell instant, para la seva nau, llança la potera, i abans de que arribés al fons em diu:

JA EL TINC, PASSEM EL SALABRE.

I sí senyors- jo no ho creia, però en va xorrar set.

JA EN TENIM PROU, -em digué-. Tornem al port i, en arrivant, agafa una de les bosses de plàstic que duia sobre la barca i em digué:

TE, AQUESTOS SON PER TU- i agafà també uns quants mabres i uns quants molles.

Ens ho havien dit que ell era així, que no té res seu.

I jo ara us ho puc dir, que JUANITO L'AMPOLERO ES MES QUE UN REIDEL CALAMAR, és un REI AMB UN COR AIXI DE GRAN. I també he de dir, Joan, que persones fermes com tu donen la véritable mida dels homes del nostre poble.

El mar, un profundo abismo sin fondo, un lugar donde no existe el tiempo...es el reino del silencio.

Cuna de leyendas para lobos de mar, marineros encanecidos con mil historias que contar; personajes mitológicos que sólo existen en la fantasía del hombre; hoy una sirena, mañana un tritón y pasado ¿quién sabe?

El hombre que desciende a turbar esta paz encuentra un extraño y fascinante paisaje y miles de preguntas y respuestas sin contestar.

Allá, a lo lejos, un bajel hundido, aprisionado en el mar de los Saragazos o detenido por animales desconocidos.

Ante mis ojos cruza un enjambre de peces rojos, amarillos, verdes... aquí una estrella de mar se mueve, allá un gigante pulpo, un caballito de mar o una tortuga. Miles de vidas se ocultan que no tenemos derecho a destruir.

El mar, escenario de grandes obras de escritores como Salgari, Julio Verne y tantos otros. Personajes fantásticos como Catrame, el capitán Nemo, que sin embargo no existen, sólo queda el mar y su apasionante mundo que poco a poco iremos descubriendo y que ya empiezan los científicos a desvelar, por ejemplo, Cousteau.

Ana Feliu. 13 años

parlar bé

Si hom pregunta a alguna persona si sap parlar bé el català, és molt possible que digui "sí", dubtant, o bé que, clarament, et respongui que el parla, però malament.

Aleshores, crec que valdria la pena posar la realitat sobre el mantell i distingir un parell de conceptes que la lingüística moderna s'ha encarregat d'explicar al seu moment.

La llengua -qualsevolga:català, castellà, etc.- és com un gran sistema de signes i símbols amb gran capacitat combinatòria, que amb el seu ús i segons unes regles del joc, permeten la comunicació entre les persones. Aquest sistema està col·locat com en un gran aparador, a la disposició de tots els parlants per què agafin i combinin els símbols que necessitin.

Aquesta pràctica particular, de cadascú, del sistema general de la llengua, se'n diu "parla" i consti-

tueix la llengua 'viva', subjecta a innombrables canvis i evolucions, els que marquen, en definitiva, els parlants, la gent del carrer.

De tot això se'n poden treure dues conseqüències bastant evidents:

- Primera, que la llengua és patrimoni de tots i de totes les classes socials, per tant és el poble, al fi i al cap, qui, al llarg del temps, estableix els criteris de correcció lingüística vàlids per l'època que es viu.
- Segona, que si respectant aquestes normes mínimes que la societat s'ha posat i acceptat en el moment que vivim, amb tot i això provoquem algun canvi (mots nous o trets d'altres llengües, per exemple) i la gent ens ha entès i, per la seva part també l'utilitzen per les raons pràctiques que siguin, aleshores si l'ús s'ha extès, 'no parlem malament', sino que simplement contribuim a la dinàmica continua de la llengua viva.

el Salou olvidado

Se dice, y no siempre para bien, que la mano del hombre puede actuar sobre nuestro entorno de una forma más intensa que el tiempo y las fuerzas de la naturaleza. En Salou, la mano (o mejor dicho, el bolsillo) del hombre ha cometido y comete crímenes ecológicos, pero también ha realizado obras no por poco conocidas menos beneficiosas para la población. Una de dichas obras fue la erradicación del paludismo.

Hasta hace pocos años, eran todavía visibles los restos de l'Estany desde la mitad de las calles Mayor y Norte hasta la Plaza de Europa. L'Estany era una laguna de agua dulce, cuya extensión permitió que a finales del siglo XVIII fuera escogido como emplazamiento del puerto del Canal Navegable que habría de unir Salou y Reus. La obra no se culminó, y la salida al mar de l'Estany se fue cegando con el tiempo, quedando reducido a una marisma. Los pantanos resultantes eran un foco ideal para la proliferación de los mosquitos y de las enfermedades que pueden transmitir.

En 1912, se iniciaron los estudios preliminares de saneamiento a cargo del Dr. Pitaluga, el cual dos años después, cuando dirigía el Servei Tècnic de Paludisme de la Mancomunitat de Catalunya, dio todo el apoyo oficial a la campaña de saneamiento. En 1919, el Dr. Frías intervenía en el 3er. Congrés de Metges de Llengua Catalana con una conferencia sobre "El paludisme de Salou i son sanejament", tras haber acabado en 1918 con el carácter endémico que obraba sobre sus escasos habitantes.

De aquella época datan los pocos ejemplares de eucaliptus que quedan en la calle Mayor, y plantaciones de sauces y chopos, en gran parte desaparecidos, especies vegetales muy ávidas del agua que allí encontraban abundantemente.

Como decíamos al principio, en Salou, como en todas partes, el hombre ha sido capaz de llevar a la práctica cosas buenas y otras, por lo menos, discutibles. No todo tiene que ser tan triste como la salvajada de la Platja dels Capellans.

Ramon Leal

anuncios económicos

OPORTUNIDAD

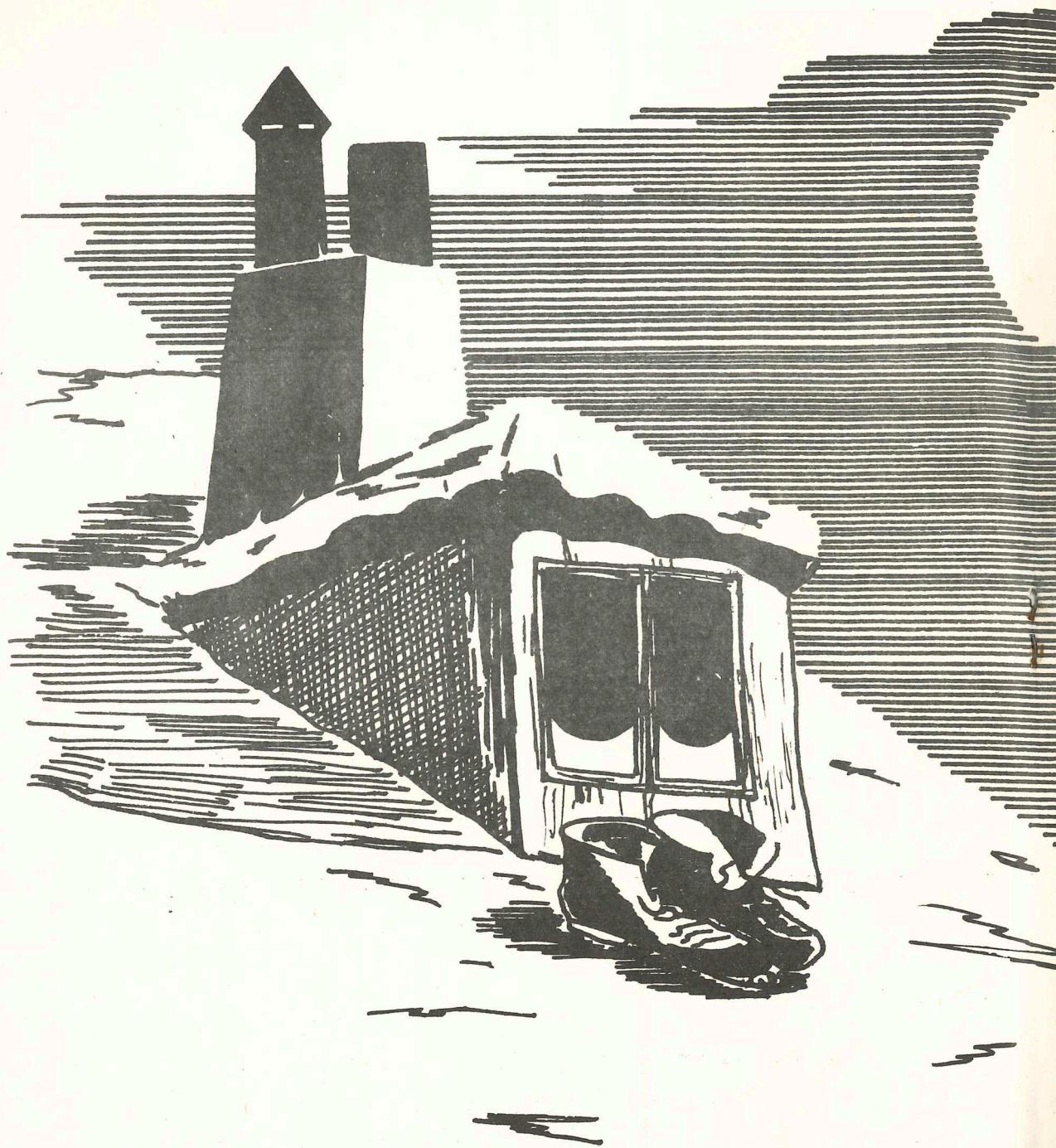
Se venden parcelas de mar. Interesados se apresuren, antes de que se apruebe el Plan Parcial y se construya.

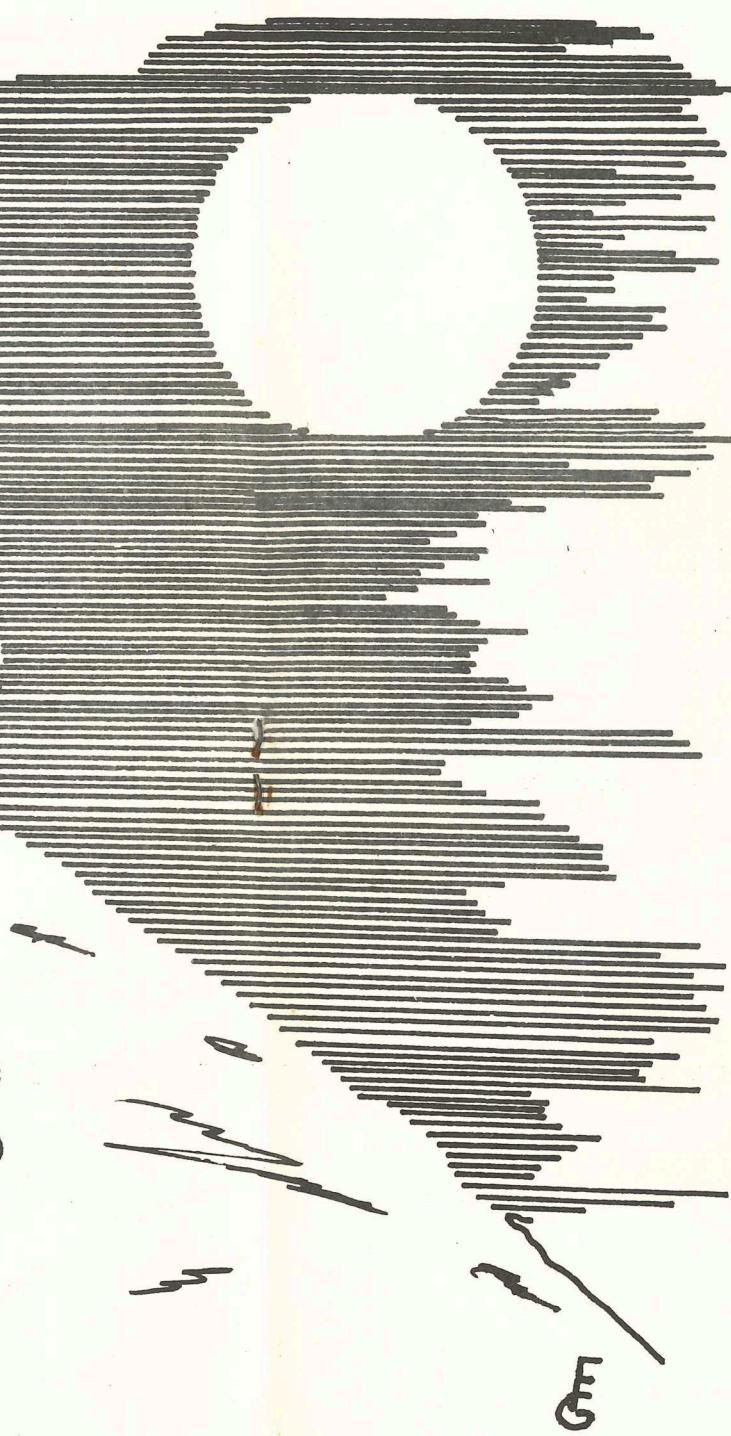
PESEBRE

Se necesitan figuritas de pesebre. "Caganers" abstenerse.

CALAMARES

Se venden calamares semi-nuevos. Pocas rodajas. Razón: Comisión Organizadora Concurso Pesca Calamar. La tinta es aparte.

Pau
i
Felicitat

1.977

una pregunta

DGW 60-1985PZL b214SPACF02
NO 12309PATNDM MATERIE56284
SPANOLA NO 724 SV PAT NR 19
BHIT 104745 191045 STI FF

Havíem de fer unes preguntes a tothom, per tal de saber el que la gent volia. Varem repartir moltes requestes, però les han contestades ben pocs (71 respostes). Pocs, però eixerits!

Hem pogut saber que:

1. La meitat del socis que "han parlat" venen cada dia al Casal, d'altres, les festes, i un 5,6% no ve mai. Ells s'ho perdren!
2. Les sales de jocs, la discoteca i el bar, distreuen un 35 % dels nostres socis. La televisió encara no era en color i, aleshores, era regular el nombre de gent que la veia. Ara, està clar, ha augmentat la audiència quasi un 80 %.
3. Sembla que a la Biblioteca hi van un 43 % de socis. Ho diuen els papers, però ho creiem una mica exagerat.
4. La col.laboració de tots per fer el Casal ha estat demostrada. El 70% de preguntats ens ajudaria més encara, algun dia. El 12 % cada dia si fos precis. Uns quants, es natural, tenen ja molta feina.
5. També hem sabut que hi ha molta afició al cinema. Uns el volen divertit (60%), d'altres instructiu (57%) i volen cine-forum el 39%. El fumut és que no tenim projector adequat; però ja està en marxa una comissió per establir un Cine Club dependent del Casal. Serem informats en el moment oportú.
Mentre, el teatre podria salvar la situació perquè el 66 % els agradaria que se'n fes, com més divertit millor, sense preocupar-se pels actors que aquí abunden els Gary Cooper.

6. Les conferències i taules rodones serien ben escoltades (53%). Han estat proposats temes per 28 personnes.

7. També és sorprendent i encoratjador l'afany de millorament cultural dels nostres socis. La música, en totes les varietats proposades, ha estat ben acceptada; més encara els idiomes, i un 45% gosaria esdevenir excel.lents fotògrafs.

Així doncs, sabut els desitjos de la nostra gent, hem començat a estimular la participació en les activitats existents i la creació de les altres que es demanen. Es imminent l'estrena del laboratori de fotografia (després de reis).

Hem de fer notar que, junt amb les respostes, s'han rebut bon nombre de sugerències ben importants per nosaltres. Destaquem la quantitat de gent que demanava fossin organitzades excursions. Esperem que al Gener es pugui fer la primera, per tant haurem de preparar tots les motxiles. Ja s'informarà més endavant.

Res més, el nostre agraiement per tots els nostres col·laboradors, i que l'esforç no defalleixi. Pit i amunt !

pensament de migdiada

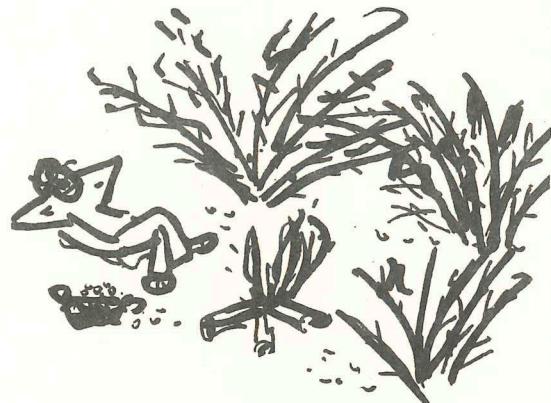
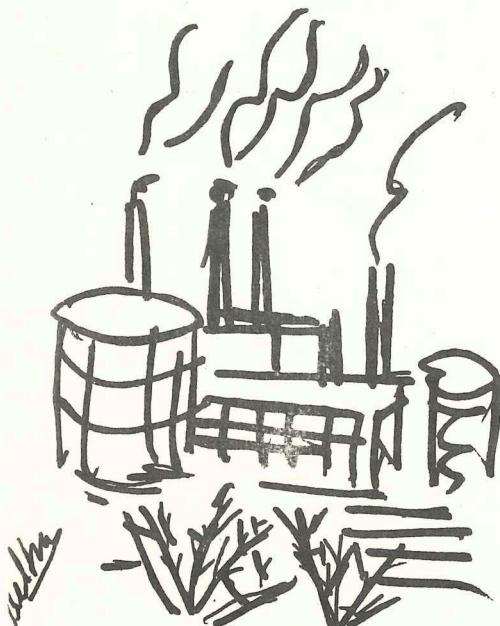
Aquelles eren altres migdiades.
Matalàs d'herbra fresca i l'olor de
terra humida. Jéiem plàcidament sa-
borint migdiades d'agost. El foc
d'haver fet l'arròs, centrat en tres
pedres, deixava escapar el darrer
fum.

De totes les hortes, sumats
tots els focs, no podien fer núvol.

Però, tots, tots els fums cel
amunt.

Després, el meu pare cridava
a tornar-hi: l'avellana i el sac.

El meu pare feliç, tots a la
feina. * * * *

Veig, sovint, hortes noves.
Els seus arbres metàlics fan ave-
llanes de plàstic. Déu sap qui les
cull i

I els focs, a les hortes, en-
cara fumejen. El núvol del fum és
ara ben negre, ja no va cap al cel.

La Pobla, el Morell, les vo-
rades del riu... La feina m'hi mena.
De vegades també sóc "refiner".

Però mai, que a mi em plagui,
tornaré a la nostra horta. El meu
pare, tampoc...

Mafumet...

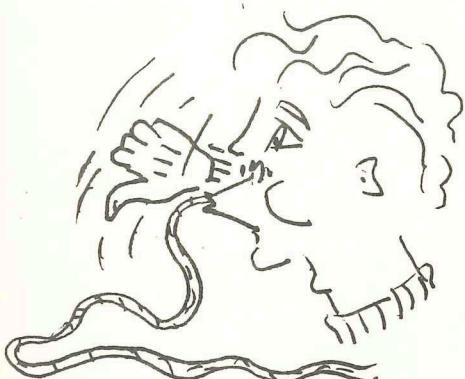
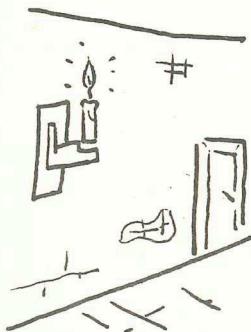
Quin fumot i
M'han fotut.

Joan Farré

Ec0s dE sOCieDAd

ALUMBRAMIENTO

El pasado día...nuestro "chispa oficial" dio, felizmente, luz a un pasillo de nuestra Casa, que aún permanecía a oscuras. El alumbramiento se realizó sin ninguna complicación posterior. Vaya, con estas líneas, nuestra felicitación por tan magno acontecimiento.

PUESTA DE LARGO

El pasado sábado, dia....del cte., fue puesta de largo una soberbia longaniza en nuestro salón principal. La fiesta terminó mal, porque ciertos individuos, irrumpiendo inesperadamente en el lugar, las devoraron, sin tener en cuenta la tierna edad de nuestras salerosas invitadas.

NOTA DE SOCORRO

Falta de su domicilio habitual (estantería de la Biblioteca), el joven libro que responde al nombre de..... Se le supone en compañía de un palo de billar asimismo fugado hace unos días. Si alguien sabe algo de ellos, que lo comunique a esta Junta. Transcribimos un emocionante mensaje de sus hermanos:

-"Ven...Tu familia te quiere, ¡Vuelve
A CASA i

un conte

MES ENLLA DE L'ESTIU

A los camareros que el Sindicato dejó en la estacada.

El cel de Salou, a la tardor, era un pom de brases que cremava l'atmosfera. Sota l'ombra de les moreres, el vent s'enduia el silenci roent.

Kàtia era d'esquena. Per la finestra empal·lidia l'ullerol vermellenc. En Fernàndez va voler insistir:

-Quédate, mujer. Con lo que saquemos en la discoteca podemos pasar bien el invierno.

Kàtia va arronçar les espatilles, com volent dir: "estàs xalat".

En Fernàndez va seguir:

-Claro, tu quieres vivir a lo grande. No tienes bastante con una salsicha, una lechuga y un tomate. Tu quieres tus pulpitos recién pescados en Cambrils, tu besuguito y el dichoso solomillo de ternera. Mujer,...que me quieres estrujar. Tu ya sabes que yo respondiendo bien en lo otro, pero cuando al bolsillo se le rasca tan a lo bestia...

-Nada.

-¿Qué dices?

La Kàtia tenia poques ganes de xerrar. Volia marxar, canviar d'aires, i la circumstancial pobresa del seu amic espanyol n'era una bona excusa. En Fernàndez ja ho havia notat; però va decidir que la tia es quedaria. Necessitava la Kàtia perque el seu cos li donava la moral de combat precisa per ajupir l'esquena, servint còctails a la discoteca cada nit.

-Te digo que te quedas. Estuviste a las maduras conmigo y ahora también estarás a las verdes, hasta que llegue el próximo verano.O.K. ?

-Nada.

La Kàtia no va dir res més. Agafà la seva bossa i es dirigí directament cap a la porta.

-Quieta, aquí !

Els veïns de sota, un parell de vellets belgues jubilats, varen sentir molt de soroll i el llum es movia perillosament. Tingueren una mica de por.

Al cap d'una estona, oïren un crit agut i , com dos fardassos, vegueren a través de la finestra passar dos cossos que es precipitaven en el buit.

El cel de Salou, a la tardor, té un color massa rogenc. La remor de la mar gairebé es confonia amb el trepideig del núvol flamejant.

les coses d'en Bernat

CASAL endinS »»

Desde la aparición del primer boletín, la Junta Directiva ha celebrado dos reuniones de las cuales les ofrecemos una reseña de los más importantes temas tratados y acuerdos tomados en las mismas.

Reunión día 08.11.77:

Las diferentes secciones informaron del desarrollo de sus actividades.

En el capítulo de obras y adquisiciones, se acordó la compra de un piano para las clases de música, así como el acondicionamiento de la sala de aseos de la primera planta para ubicar en ella el laboratorio de fotografía.

Asimismo fué aprobado el nombramiento de un encargado para hacer funciones de conserje.

Reunión día 06.12.77:

Antes de tratar los diversos puntos del orden del día, la Junta consideró oportuno tomar los acuerdos de hacer constar la condoleancia por el fallecimiento reciente de varios socios de la entidad. Asimismo hacer constar una enérgica protesta por la pintada realizada en el vestíbulo de entrada del local social, pues aunque se comparte el deseo de que Salou cuente con un campo de deporte, considera que esta no es la fórmula correcta de expresión, si no más bien una falta de civismo y de respeto a la entidad.

De los temas del orden del día, destacamos:

- Congratulación por el éxito del primer número de este boletín y por las numerosas felicitaciones recibidas.
- Aprobar la aceptación de colaboraciones económicas al boletín.
- Informe del inicio de los cursillos de camareros organizados por el PPO y que se realizan en el Casal.
- Instalación de un pesebre y árbol de Navidad.
- Informe de la Sección Social que está en estudio y preparación la organización de excursiones solicitadas por los socios en las encuestas.
- En el capítulo de adquisiciones, aprobar la adquisición de una televisión en color y una máquina de escribir eléctrica IBM.
- Finalmente se aprobó la organización de un concurso de fotografía por Navidad con el tema del pesebre de Salou.

Havíem decidit que, a part de les col.laboracions tècniques, periodístiques i literàries, el nostre Butlletí acceptaria també la col.laboració econòmica de qui veies amb bons ulls l'edició del mateix, a fi de millorar-lo, dins de les possibilitats del grup d'amateurs que hi treballarem. Ens hem vist molt agradablement sorpresos quan un soci que vol restar en l'anonimat ens ha fet un donatiu de quinze mil pessetes, per ajuda específica al Butlletí del Casal. Només li podem dir unes poques paraules: "Mèrcès, amic, estàs fent Poble".

